

Volební noviny Vladimíra Hučína

VLADIMÍR HUČÍN – NEZÁVISLÝ KANDIDÁT

Konzervativní strany za prostějovský a kojetínský volební obvod

Na myšlenku kandidovat mě »navedl« můj přítel, nepřehlédnutelný senátor Jaromír Štětina, který mě pozval ke spolupráci do Senátu jako odborníka v bezpečnostní oblasti. V minulých letech jsem nabídky ke kandidatuře odmítal. Mou prioritou bylo nestrávit další dlouhá léta ve vězení, očistit své jméno a ukázat komu a proč vadily mé postoje.

Před pěti lety jsem byl odtržen od své práce v BIS (Bezpečnostní informační službě), obviněn ze sedmi trestných činů a uvězněn na Pankráci. Nikdy jsem neztratil víru v to, že se ke své práci jednoho dne vrátím. Letos se mi konečně podařilo svou nevinu prokázat. Navíc jsem byl rehabilitován i ve všech předlistopadových aktivitách odporu proti totalitě. Po více než pěti letech strávených za mřížemi je můj trestní rejstřík opět čistý.

Vladimír Hučín

ZLU SE NESMÍ USTUPOVAT

Aleš Jaluška, husitský kněz a kaplan věznice Valdice

Pan Hučín celým svým životem dokazuje, že své motto nechápe jen jako populistický výkřik mající mu zajistit výnosný džob. Tím se liší od řady korytářů, a proto jeho zvolení do Senátu dává slušným lidem naději na spravedlnost i pro ně.

Ondřej Vetchý, herec

Vladimír Hučín nám už mnoho let ukazuje, že je možné i dnes žít čestně, slušně a zásadově, a to i navzdory všem protivenstvím, která ho potkala. Představa, že takový člověk je ochotný prát se za nás za všechny na půdě Senátu, je mi velice milá.

Pavel Bobek, architekt a zpěvák

Váším si lidí, kteří se dovedou postavit zlu a bezpráví vlastním čelem, aniž by uvažovali, jaké obtíže je to bude stát. Váším si těch, kteří riskovali své životy v totalitním režimu, i těch, kteří riskovali své pohodlí a osobní svobodu v přežívajícím marasmu naší soudobé justice. Váším si jich o to víc, že sám tak odvážný nejsem.

Do Senátu patří osobnosti. Kdyby bylo na mně, byli by tam i bratři Mašínové. A rád tam uvidím pana Vladimíra Hučína.

Ivan Klíma, spisovatel

I když Vladimíra Hučína neznám osobně, sledoval jsem s velkým zaujetím jeho boj proti křivým a zlovolným obviněním. Nabyl jsem dojem, že to je člověk, který je ochoten se do posledních sil prát za spravedlnost a odhalovat ty, kdo mají v naší společnosti cíle právě opačné a kteří stále více ohrožují naši demokracii. Na rozdíl od některých, kteří kandidovali či kandidují do Senátu, aby se vyhnuli trestní odpovědnosti, pan Hučín je jako kandidát naprosto očistěný a chce v Senátu působit právě proto, aby ti, kdo se nejrůznějšími způsoby vyhýbají spravedlnosti, byli potrestáni. Věřím, že bude-li zvolen, bude zastupovat zájmy svých voličů jako málokdo jiný. Věřím, že si to lidé uvědomí.

Mezi dobrem a zlem

O samocený boj Vladimíra Hučína jsem pozoroval z dálky. V něm jsem nepomohl. Člověk řeší problémy, které má na

kdo si rozbije lebku a propadne do pekel. To je Vladimír Hučín.

Senát je horní komorou Parlamentu České republiky.

ještě pořád dokázal udržet tu ctnost, že se povětšinou nerídí rozhodnutími stranických sekretariátů, ale hlavami a úsudkem svých členů.

litní demokracii. Ale pořád zůstáváme postkomunistickou zemí. Drtivá většina z nás v komunismu vyrůstala, byla vychovávána, stu-

komunistickou realitu na kost. Zkrumpovanost partají, jejich nechuť (nebo nechuť jejich sekretariátů) vypořádat se s komunisty jednou provždy, jejich prodejnost a bezcharakternost, služebnost policie (té civilní i té »tajné«), nekompetentnost postkomunistické justice, kterou jsme nedokázali očistit od komunistických soudců (a soudkyň) a bývalých prokurátorů (nyní povětšinou státních zástupců). A také neschopnost (nebo nechuť?) nás, politiků, s tím vším něco udělat. Proto Vladimíra Hučína potřebujeme. Potřebujeme v politice lidi, kteří jsou bytostnými antikomunisty, demokraty, lidi zásadové, statečné a s vlastní hlavou - tedy neslužebné. Potřebujeme v Senátu člověka, který celým svým životem prokazuje jedině: že boj o demokracii a svobodu má smysl, ba, je více než život sám. Člověka, který ví, že život pod totalitou (nacistickou, komunistickou, totalitou peněz...) není životem, ale nedůstojným živořením.

Česká republika potřebuje politiky pevných zásad, politiky, kteří nekradou, dokáží rozlišovat mezi dobrem a zlem a nemají strach. Vladimír Hučín bezesporu takovou osobností je. Máte-li, vážení spoluobčané, ještě nějaké ideály, volte, prosím, Vladimíra Hučína.

Bůh vám žehnej.

Martin Mejstřík, senátor

dosah, a málo jich není. Říkal jsem si - existuje-li spravedlnost, existuje-li v této zemi demokracie, musí Hučín svůj boj vyhrát. Ano, měl jsem kvůli němu výčitky svědomí. Hučín byl výčitkou. Ale Hučín se nevzdal. Bojoval. Mnohokrát pokořen, trápen, ba mučen, vždy jako by vstal z popela a znovu a znovu šel hájit pravdu. Jak roky ubíhaly a proces nekončil, přidávali se k němu mnozí bezejmenní, kteří mu pomáhali nést jeho kříž. I jim patří díky. I oni pomáhali křísit jiskřičku naděje. To oni Vladimírovi pomáhali stavět se na nohy, když jeho síly nestačily. Vím minimálně o jednom, kdo tento proces mezi lži a pravdou zaplatil životem.

Hučín křičí. Hučín obžalovává. Hučín je kámen, na nějž každý z nás narazí. Na němž se tříbí charaktery. Někdo obstojí, zapálí světlo, ně-

Je méně početný než Sněmovna, má 81 členů, ale mohu říci, že mu to svědčí. Menší počet lidí dojde snáze ke konsensu a navíc - členové Senátu jsou voleni v podstatě přímou volbou. To znamená, že není až tak důležité, z jaké partaje kdo pochází, ale jakou je osobností, jaký má charakter, jak ten který kandidát přesvědčí voliče. Zde opravdu volíte přímo. Ne partaj, ale osobnost. A na Senátu je to vidět. Přes všechny chyby a nedostatky je Senát dosud ve své většině sborem rozumných, ba snad i moudrých lidí, kterým jde o věc. Což samozřejmě nemusí znamenat, že máme všichni na vše stejný názor. Ale Senát »se poslouchá«. V Senátu si člověk opravdu utváří názor během debat nad zákony, nebo obecně záležitostmi, které hýbou touto zemí. Senát si

Mimochodem - asi i proto ho Sněmovna nemá tak ráda. Senát přemýšlí. A z 80 procent napravuje legislativní chyby Sněmovny. Málokdo o tom ví. Ale nebýt Senátu, jsou naše zákony daleko bídňější, než ve výsledku jsou.

Senát je ještě pořád svobodný. Senát by Vladimíru Hučínovi slušel. Senát Vladimíra Hučína potřebuje. Senát potřebuje nezkorumpovatelné osobnosti.

Proces s Vladimírem Hučínem je (nebo byl? Jak dopadne podání nejvyšší státní zástupkyně Vesecké?) skandální. Ve standardní demokracii by jistě skončil hned při prvním stání osvobozujícím rozsudkem, nebo by se spíš ani nedostal k soudu. Ale my nežijeme ve standardní demokracii. Je teprve 17 let po převratu, kdy se komunistická moc vzdala svých privilegií a přistoupila na plura-

dovala. Naše země je po 40 letech totality komunismem prosáklá skrz naskrz a jen těžko se této rakoviny zbavujeme. Proces s Vladimírem Hučínem obnažil naši post-

Vyvlékání občanů požadujících veřejný proces s Vladimírem Hučínem z budovy Okresního soudu v Přerově. Říjen 2004

Jiří Hořejší, profesor Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy a ředitel Ústavu částicové a jaderné fyziky MFF UK

Podporuji kandidaturu Vladimíra Hučína do Senátu Parlamentu ČR především proto, že mi imponuje jeho dlouholetý nekompromisní odpor proti totalitní komunistické diktatuře i proti jejímu neblahému dědictví, jež na různých úrovních stále přežívá i v současné společnosti. Způsob jeho boje byl ve své době naprosto ojedinělý a pevně doufám, že se za něj ještě dočká společenského ocenění. Projevil velkou morální sílu a statečnost a evidentně je mu cizí jakýkoli oportunismus a cynický pragmatismus, jinak bohužel tak obvyklý na současné politické scéně. Byl bych proto rád, kdyby jeho hlas byl slyšet i v Parlamentu ČR.

Vlado Milunič, architekt, autor Tančícího domu

Česká republika bohužel dodnes nemá žádnou vizi státu. Po sametu, místo aby zhodnotila své cenné totalitní zkušenosti, se bez skrupulí vrhla do toho nejpokleslejšího konzumu západního typu. Tak jak jsme například za totality byli první na světě v počtu paneláků na hlavu, jsme dnes mistři světa v počtu supermarketů. Ve všech sférách života se většina věcí odehrává samospádem pod diktátem neviditelné ruky trhu, při absenci základní morálky. V tomto celkovém morálním marasmu je zázrak, že se najdou lidé jako Vladimír Hučín, kterým nejde jen o vlastní prospěch, ale o všeobecnou nápravu.

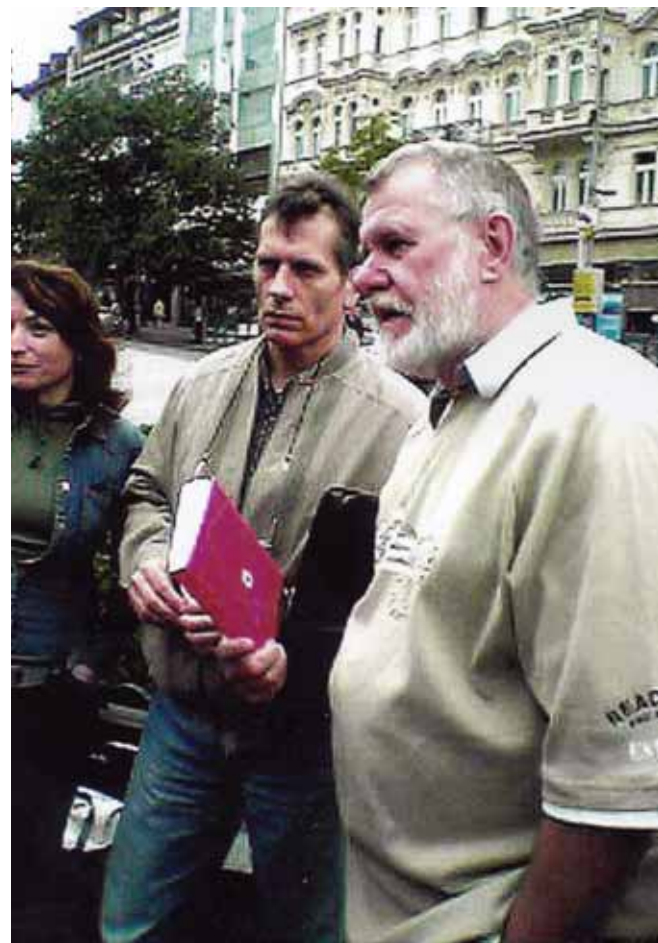
Z televizních šotů bylo jasné, že je to někdo, kdo se jen tak nevzdá, a že za to, co říká, ručí. Je výbornou zprávou, že se po tom, co vyhrál dlouhý absurdní soudní spor, rozhodl kandidovat do Senátu.

Jan Urban, novinář

Vladimír Hučín je chlap. Nikdy se na nic nevymlouval a nikdy neřukal nad tím, že mu někdo křivdil nebo kladl překážky. Neznám lepší výbavu do politiky. Hučín je jistota, která, na rozdíl od většiny české partajně politické elity v okamžiku krize neuteče a bude hájit pravdu - a s ní i nás všechny.

Takových nem' nikdy dost.
Statečnost a čestnost jsou
Vladimíra Hučína nojde
v Senátu uplatnit'. To si
přeji.

Dagmar Hochová

Jaromír Štětina, senátor

Podporuji Vladimíra Hučína, protože jsem ho za poslední rok, kdy se postupně očisťoval u několika soudů od křivých nařčení, poznal jako člověka, který s omračující přímostí dokáže povýšit obecný zájem nad svůj zájem osobní. Potřebovali bychom v Senátu takového kolegu jako sůl.

Jiří Dědeček, básník a textař, předseda Českého centra Mezinárodního PEN klubu

Jako kandidát do senátních voleb za Stranu zelených v Praze 8 posílám upřímný pozdrav do Prostějova a byl bych rád, kdyby tam byl Vladimír Hučín zvolen senátorem. Obdivuji jeho zásadový postoj a bylo by mi ctí s ním spolupracovat.

Jiří Křížan, scenárista

Vlády máme pochybné, Sněmovna je trapná, justice bezzubá. A tak jedinou pojistkou k ochraně demokracie a především svobody každého z nás může být jen Senát. To je jeho smysl a význam, proto má smysl a význam jít k volbám. Takovou pojistkou ale Senát bude, jen když v něm usednou osobnosti, které jsou zárukou, že o svobodu a demokracii dokáží neochvějně usilovat. Vladimír Hučín takový je. Svoboda a demokracie je nemožná s komunisty v parlamentu, ve státní správě, s jejich podílem na řízení státu a společnosti, s vlivem, jaký jim poskytuje Paroubkova ČSSD. Potřebujeme mezi politiky, mezi zákonodárci lidi, kteří jsou schopni proti takovému nebezpečí bojovat a zamezit mu. Vladimír Hučín mezi ně patří. Mohu to o něm říci, protože ho znám. Zním ho několik let a znám ho dobře. Jeho klid, uvážlivost, statečnost a chytrost při řešení neobyčejně složitých, nebezpečných a dramatických událostí, kterým byl v životě častokrát vystaven, jsou obdivuhodné a nezpochybnitelné stejně jako pevnost a stálost jeho postojů a názorů. Analytické schopnosti, vytrvalost a pracovitost prokázal jako důstojník BIS více než dobře. A jeho dobrotu a laskavé srdce jsou zřejmé - stačí podívat se mu do očí. Setkal jsem se v životě s několika hrdiny: s těmi, kteří přežili nacistický koncentrák, s českými letci z bitvy o Anglii, s bojovníky od Tobruku, s mukly, kteří odolali bolševickým lágrům. Skvělá družina. Řadím do ní i Vladimíra. A jsem rád, že je můj přítel.

Politici patří do Sněmovny, do Senátu patří osobnosti

Mé postoje a priority

Nepátrám po minulosti lidí, kteří využili své »druhé šance« a jsou dnešní společností užiteční. Problém mám s nenapravitelnými a bezcharakterními prospěcháři, kteří v minulosti pošlapávali lidská práva, zneužili velkorysosti »sametu« a trvale škodí, zpravidla na vysokých postech. Příkladem je špatný stav naší policie a justice. Občan, pokud už s nimi přijde do styku, by zde měl předstoupovat před morální autoritu, policistu, státního zástupce či soudce, kteří vždy ctí a ctí právo. A jistě i poslední zloděj má právo na to, aby ho nesoudil větší zločinec, než je on sám.

Můj pohled nesměruje do minulosti, v té hledám pouze poučení pro lepší budoucnost.

Doufal jsem

jako většina občanů, že politická situace se v naší zemi po letošních parlamentních volbách podstatně zlepšila. Za současného stavu zůstává řízení státu v rukou nebezpečných intrikánů, není naděje, že se cokoli změní k lepšímu. Přihlížet nečinně čtyři dlouhé roky této nečisté hře s námi občany by bylo nad mé síly. Nosím v sobě pocit velkého dluhu vůči veřejnosti, která se v nejtěžších chvílích postavila na moji

»V roce 1996 jsem si pořídil papouška, který se dožívá vysokého věku. Abych, až zase jednou vyjdu z vězení, se s ním setkal.« vtipkuje Vladimír Hučín. Foto HN, Jan Šilpoch

stranu. Jsem připraven je bezesbytku splatit všem, kteří mě podporovali, a pomoci i dalším, jejichž tváře zatím neznám. Znáám ale mnohé jejich příběhy. Díky publicitě kolem mé osoby jsem byl zavalen velkou spoustou pod-

nětů a žádostí o radu a pomoc. Naše země je plná křivd na lidech, kteří se marně snaží dobrat práva. Já jsem měl velkou výhodu, že jsem po roce 1989 předsedal občanským komisím a poté působil jako důstojník tajné

služby. Tady jsem získal dostatek potřebných důkazů. Bez nich a vašeho tlaku na odtajnění inscenovaného procesu by mě justiční aparát - za pomoci státního zastupitelství, policie a BIS - rozemlel na prach. Ve vysokých funkcích mnoha státních institucí dodnes sedí bezcharakterní prospěcháři s děšivou minulostí. Systém je prostoupen staronovými mafie-mi a to se musí změnit!

Z pozice senátora chci k této změně přispět. Budu po-

kračovat v práci na zlepšení právního prostředí a naší společné bezpečnosti. Pro tento cíl jsem neváhal mnohokrát riskovat své zdraví i svobodu a na rozdíl od jiných jsem obětoval i různé výhody, kterých se mi v polistopadové kariéře dostalo.

Dosáhl jsem s vámi právo pro sebe a nyní chci právo i pro vás.

Vím, že to nebude lehké, ale věřím, že společně to dokážeme.

Vladimír Hučín

Proč na kandidátce Konzervativní strany?

Soudní líčení, která probíhala hlavně u přerovského okresního soudu, pravidelně navštěvovali také mí příznivci z Konzervativní strany. Byli to právě oni, kdo torpédovali příslušné úřady podněty k rychlému a transparentnímu vyřešení mé kauzy. Po mém propuštění na svobodu jsme se pak často setkávali na akcích, které jsme společně organizovali ve snaze upozornit na mnohé nešvary na naší politické scéně. Jejich aktivní přístup a jasné postoje vycházející z principů práva a morálních hodnot, na kterých vyrostla západní křesťanská civilizace, mi byly velice blízké. Finanční podporu srovnatelnou s »bohatými« stranami nelze od Konzervativců rozhodně očekávat, proto ekonomickou páteří naší kampaně zůstává spontánní sbírka. Nemohu nezmínit jedno jméno: pana Josefa Kudláčka, majitele inzertních novin ANNONCE, díky jehož velkorysosti můžete dnes číst tyto Volební noviny. Tak hezké čtení. **V. H.**

S Josefem Kudláčkem, vydavatelem ANNONCE, v Praze.

»Každý jen slibuje, pak hrabe pod sebe a kašle na všechny«. Je to tak!

Přesto vám každý bude tvrdit do očí, že právě on je jiný. Přečtěte si, prosím, můj osobní příběh. Příliš vás nezdrží, a vrátí-li někomu naději, že přece jen lze odolat penězům a opiu moci, bude to něco, co stálo za to.

teplém místečku. Stačilo se jen tvářit, že už je všechno v pořádku, do ničeho moc nešťourat, občas přivřít oči a kariéra by přišla sama. Ale ono tu zdaleka v pořádku všechno nebylo. Gagneři zůstali ve státní správě,

poručili do Bezpečnostní informační služby (BIS). Vybral jsem si práci na úseku levicového extremismu a terorismu. Tam jsem měl staronové mocipány jako na dlani. Mnozí si mysleli, že na ně není metr. Na jejich politické

ké jsem nashromáždil o jeho podivné činnosti, jej srazily z vysokého postu. Bylo kolem toho rušno, ale ještě to šlo.

Prudká změna nastala v roce 1998. S příchodem ČSSD k moci jsme najednou dostávali rozkazy typu - sežeňte nějaké kompromitující materiály na kadeřnici z Hranic na Moravě, odmítá prodat pod cenou městu svou zahradu. Nebo: běžte skoupat všechny knihy o spolupráci Jana Kavana s StB a podobně. Darebáci měli přece a bezpečnost naší země šla stranou. Tak na tohle jsme revoluci nedělali!

Odmítal jsem plnit podobné rozkazy a upozorňoval ve svých hlášeních ještě více na kritickou situaci, podvody s bezpečnostními prověrkami a obsazování důležitých postů nepřijatelnými lidmi. Než jsem se ale nadál, byl jsem v BIS úplně sám. Tedy ne tak docela. Zmizel ředitel JUDr. Stanislav Devátý, vyměněn byl i můj přímý nadřízený Ing. Petr Částečka a s nimi odešla i spousta neúplatných lidí. Ostatní se novému režimu přizpůsobili. Bylo jen otázkou času, kdy a kam půjdu i já.

V únoru 2001 jsem šel k lékaři. Domů jsem se vrátil za rok. Na ulici mě přepadla speciální zásahová jednotka a byl jsem zase jako za starých časů na Pankráci, ve sklepě, v cele číslo deset. Dál už můj příběh znáte z médií a myslím, že za pět let trvání soudů tu bylo »přehučínováno«.

Dnes už jsem konečně na základě nezvratných důkazů očištěn všemi stupni soudů, od okresního až po ten ústavní, zbaven všech smyšlených obvinění, nedávných stejně jako těch předchozích. Jakékoli snahy o zvrácení výsledku ze strany aktérů zinscenovaného procesu jsou zbytečné. Mé rozhodnutí nepovolit »nedotknutelným« pánům hry na úkor celé společnosti a pracovat na zlepšení právního prostředí u nás je snad ještě větší než před dvaceti lety.

Pravda, mohl jsem po celou tu dobu, dnes jako podplukovník, sedět za neuvěřitelný plat v budově BIS, nebo

i za větší třeba na ministerstvu jako můj kolega Bublan. Neměl jsem a nemám na to žaludek a raději se vrátím do cely na Pankrác, než bych se po všem, co už jsem v životě podstoupil, stal jedním z »nich«.

Vlasta Chramostová, herečka

Vladimír Hučín by měl dostat příležitost uplatnit své všestranné zkušenosti jako senátor. Přesvědčil mě, že obecný zájem staví nad osobní. Proto mu dávám přednost před těmi, kteří chtějí senátorstvím řešit své privátní problémy. Vladimír Hučín chce usilovat o zlepšení právního prostředí v naší zemi, a to je důležité pro naši nemocnou společnost.

Vladimír Michálek, filmový režisér

Lidé jako pan Vladimír Hučín jsou pro mne nadějí, že se do politiky dostanou osobnosti, které mají čistý morální kredit. Vladimír Hučín je pro mne nadějí, že se Senát stane důstojnou částí našeho ústavního systému a zákony budou respektovány. Vladimír Hučín je pro mne nadějí, že se změní celkové klima v naší republice. Je pro mne nadějí, že se v budoucnu nebudou stydět za českou politickou scénu.

Proto podporuji pana Vladimíra Hučina v senátních volbách.

Martin Vadas, dokumentarista, režisér

Závidím všem voličům z Prostějovska, že mohou volit takového kandidáta do Senátu, jakým je Vladimír Hučín. Poznal jsem ho v roce 2002 a byl jsem s ním v častém styku při natáčení dokumentárního filmu *Pravdě podobný příběh Vladimíra Hučina*.

Josef Kudláček, vydavatel ANNONCE

Žel, mám německé občanství, ale kdyby mi bylo dovoleno volit v České republice, považoval bych si za čest dát hlas panu Hučínovi.

Rok 1987. S dcerou Michaelou a dogou Abelem.

Po listopadu '89 jsem měl jako chartista a politický vězeň totality dveře možností dokořán. Dostal jsem medaili J. A. Komenského, stal se čestným občanem města Přerova a mohl se rozhlížet po

dravě privatizovali, demokracie nám pomalu hořkla a změnila se v blbou náladu.

Bývalí političtí vězni mě jako nejmladšího člena Konfederace spolu s Klubem angažovaných nestraníků do-

postavení či stranickou příslušnost jsem nikdy nebral ohledy, a tak se vedle starých komunistických kádrů ocitl v mých služebních hlášeních svého času i ministr spravedlnosti Jiří Novák. Důkazy,

Náměstí TGM v Prostějově. Zde se budou konat předvolební diskuzní setkání s občany doplněná přitažlivým kulturním programem.

Stručný životopis

Narozen 25. května 1952 ve Zlíně, tehdejším Gottwaldově. Ženatý, dcera Michala. Otec partyzán, elektrokonstruktér, vedoucí konstrukčního oddělení Meopty Přerov. Matka učitelka.

V roce 1970 vyučen jemným mechanikem. Opakovaně nepřijat na střední školu z důvodů »narušování socialistické morálky«.

V roce 1971 při 50. výročí založení KSČ zbit komunistickými funkcionáři pro svůj alternativní vzhled (dlouhé vlasy), poté odsouzen za »narušování slavnostní schůze« k deseti měsícům nápravného opatření. Rehabilitován v roce 1999.

V letech 1971 - 1989 zaměstnán v podniku Kazeto, v Přerovských strojírnách, v Jutě Přerov, krátce u Pohřební služby, vždy pod dohledem StB.

V letech 1972 - 1976 se v utajení věnoval »protistátní činnosti« - rozšiřoval letáky odsuzující vpád vojsk Varšavské smlouvy pomocí vodíkových balonů, ničil transparenty a vitríny oslavující KSČ, SSM a spojení se SSSR pomocí výbušnin vlastní výroby.

V roce 1977 odsouzen za nedovolené ozbrojování k devíti měsícům nepodmíněně plus dva a půl roku podmíněně. Rehabilitován v roce 2005.

V roce 1983 pomocí výbuchu u vily Antonína Mikeše dekonspiroval tohoto dvojnásobného agenta StB a KGB. Útok

V roce 1956 byl televizor velkým zázrakem nejen pro malého kluka.

Doživotní milovník přírody

byl proveden tak, že nebylo ohroženo zdraví či život. Následně v roce 1984 odsouzen ke dvěma a půl letům nepodmíněně. Trest si odpykal v dnes již neexistující tvrdé věznici Minkovice, morálně podporován např. organizací Amnesty International. Po propuštění odsouzen ke dvěma letům ochranného dohledu. Rehabilitován byl v roce 2006.

Roku 1986 podepsal Chartu 77, jejíž mnohé členy včetně Václava Havla kritizuje dosud za jejich nedostatečně zásadové postoje.

V letech 1990 - 1991 komunálním poslancem v Přerově, soudcem z lidu a předsedou občanské komise - prověrky příslušníků SNB (StB a VB).

V letech 1991 - 2001 členem FBIS, později BIS jako specialista na levicový extremismus. Opakovaně vyhodnocován jako jeden z nejlepších operativních důstojníků, který odváděl práci za tým jiných. Rychlý služební postup až do hodnosti kapitána.

V letech 1998 - 2001 vyšetřuje dosud neobjasněné výbuchy na Přerovsku a Olomoucku, na veřejnost začaly pronikat informace, že na výbuších měl sám podíl.

Dne 7. března 2001 byl zatčen zásahovou jednotkou a téměř rok vazebně uvězněn.

V letech 2002 až 2006 proběhl neveřejný proces, který byl postupně pod tlakem příznivců zpřístupněn veřejnosti. Z výbuchů na Přerovsku a Olomoucku nebyl obžalován vůbec. V roce 2006 zproštěn vykonstruované obžaloby ve všech 7 bodech.

Nejmladší člen Konfederace politických vězňů, čestný občan města Přerova, držitel medaile J. A. Komenského.

Nedovoleného ozbrojování se Vladimír Hučín dopouštěl už v roce 1963 v Kroměříži.

Léto 1983 - fyzicky připraven na dlouhé výslechy StB.

V roce 1970 byl zasažen bigbeatem. (Uprostřed formace Spektrum)

Saša Vondra, diplomat a bývalý disident

Váží si lidí, kteří se otevřeně postavili proti komunistickému režimu. A váží si lidí, kteří bojují za spravedlnost i tehdy, když je to mnohým nepříjemné. Proto podporuji kandidaturu Vladimíra Hučína do Senátu.

Z bloku Vladimíra Hučína coby nezávislého novináře

Denně jsem bombardován různými dotazy, které se týkají občansko-právní oblasti. A tak jsem se dostal k mnohým konkrétním věcem. Například paní Boháčová se soudí o zahradu. Ví, že má pravdu, zahradu zdědila, ale stojí proti ní skupina poměrně vlivných lidí. Ta zahrada se totiž najednou stala lukrativním pozemkem. A ti lidé jdou bezohledně za tím, aby ten pozemek všemi možnými prostředky získali. Snaží se skoupit všechny pozemky v okolí, protože na tom území povede nějaká cesta nebo se tam bude něco stavět. Obvyčejný občan, v tomto případě paní Boháčová, nemá nejmenší šanci s takovými lidmi soupe-

Léto 2006. V. Hučín už má důvod k úsměvu, protože vyhrál všechny žaloby. Na snímku v Praze s přítelem Ondřejem Vetchým.

řit. Pak jsem jí poradil, co by mohla udělat. Šla na katastrální úřad a tam vysvětlila si-

tuaci. Potom šla na přestupkovou komisi, kam ji zvali, že neposekala trávu.

Tam řekla, jaké snahy za věci jsou. Byla okamžitě zbavena obvinění a vše dobře dopadlo.

A to je taková první vlaš-tovka. Tak si představuji, že bych mohl lidem pomáhat.

**JA BYCH TAKY VOLIL DUŠÍNA,
ALE TEN HUČÍN JE ODVÁŽNĚJŠÍ...**

»Já když slyším Hučín, jenom slastně hučím.«

Honza Vyčítal

POHÁDKA

BIS ručí za bezpečnost země. Je to vojenská organizace, což znamená, že se v ní velí a rozkazy je nutno poslouchat. Problém nastává ve chvíli, kdy začne velet někdo, o kom víte, že je sám velkým bezpečnostním rizikem.

Tož - bylo, nebylo...

Ovčácký pes hlídal stádo před vlky. Bača mu dával povely. Pes vzorně poslouchal a plnil úkoly. Ve stádu proběhly volby. Na bačovo místo se dostali demokraticky zvolení vlci. Ti začali nutit psa, aby jim aportoval ovce. Když odmítl poslechnout, zajímalo je, kdo z vlků dřív vynášel zprávy o tom, co na ovce chystají. Dva z nich už dříve sami odhalili a sežrali zaživa. Pes opět odmítl. Jeho dny byly sečteny.

Sežrat psa nemohou - co by na to řekly ovce?! Pes měl zásluhy a stádo ho mělo rádo. Obvinili ho. Že žere ovce, neplní povely, kálí v lese... V boudě se našlo vodítko, obojek a prázdná patrona. Spoutali psa těžkým řetězem, uvěznil ho a soudili. Tajně. Nikdo nic nevěděl. Rok, dva, pět. Pořád se bránil a ovce ne a ne uvěřit, že je pes zločinec. Chtěly se přesvědčit, žádaly důkazy. Soud musel odříkat, že je pes neviný. Zvířetězil. Vyhnaný od stáda, hladový. Ale nezlomený! A blíží se volby...

Jako jistý projev »profesionální deformace« lze brát tuto pohádku podle skutečného příběhu. Můj syn Matiaš si ji velmi oblíbil.

Textař a písničkář Ziggy Horváth,
šéf volební kampaně Vladimíra Hučína

**Ondřej Vetchý
Honza Vyčítal**

**Jiří Hrdina
Greenhorns
Abraxas**

Ziggy Horváth

senátor **Jaromír Štětina**

spisovatelé **Jan Beneš,**

Vlastimil Podracký

a řada dalších osobností

přijede podpořit kandidáta

do Senátu za Prostějovsko a Kojetínsko

Vladimíra Hučína

**Prostějov, pátek 1. září,
náměstí TGM od 14 hodin**

Touto akcí zahajujeme předvolební turné. Během padesáti dnů navštívíme více než sto obcí v našem volebním obvodu. Zprávy z našeho putování Hanou vám přineseme v příštím čísle volebních novin. Těšíme se na vás! Vladimír Hučín a volební tým.